

# KIBRIS SORUNU YA DA KIRK KATIR MI? KIRK SATIR MI?

Erşat AKYAZIU/EİE İşyeri Temsilcisi

Bütün yoğunluğuyla bir Kıbrıs fırtınası daha geldi geçti gündemden. Ama bu kez Arman Planı bağlamında, toplumda ciddi yarılmalar ve tahribatlar bırakarak bir tarafa "ver-kurtulcu", diğer tarafa "statükocu" ismi koyuldu. Öyle bir yarılmaydı ki bu, biri diğerim bir kalemde hain, iş birlikçi ya da derin-devletçi, faşist ilan edebildi. Ve bu söylemler aramızdaki insani ilişkileri bile derinden yaraladı.

Kıbrıs sorununda toplum gerçekten de iki seçenek arasına sıkıştırıldı. Ak mı, kara mı? Ya da Kırk katır mı, kırk satır mı deyimiyle özetleyebileceğimiz bu sıkıştırılmada, acaba bir başka yol var mı, farklı bir seçenek olabilir mi diye düşünülemedi. Toplumun en eğitimli kesimlerinden biri olduğunu savlayan bizler de, bilinç ve demokrasi söz konusu olduğunda öne çıkan bizler de farklı seçenekleri düşünmek yerine var olan dayatmaya tabi olduk.

Aslında bu dayatma yalnız Kıbrıs konusunda karşımıza çıkartılmadı. Bir çok konuda toplum benzer dayatmalarla karşı karşıya bırakıldı. Örneğin özelleştirme kanseri karşısında, ya mevcutçu ya da özelleştirmeci olmaya zorlandık. KİT'lerin içerisinde bulunduğu atalet, yolsuzluk ve rüşvet gerekçe gösterilerek, özelleştirme tek tercih olarak sunuldu. Ve biz bir üçüncü seçenektan bahsedemedik. Verimlilik ilkesiyle çalışan, siyasi müdahalelerin en aza indiği, üretkenliğin öne çıktığı, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik, ulaşım vb kamusal hizmetlerin devletin bir görevi olarak kalması gerektiği, bunun sosyal adaletten yana bir sonuç doğurduğunu söyleyemedik. Sonuçta Türkiye üretimin azaldığı, yolsuzlukların daha da arttığı, sefaletin yaygınlaştığı, 200 milyar \$ borçla, ekonomik krizlere açık, kendine yetemeyen bir ülke haline getirildi.

Özetle, 1980'den bu yana, yani sosyal adalet, dayanışma, yardımlaşma, toplumsal refah, sosyalizm kavramlarının bireysel ve toplumsal bilinçlerimizden uzaklaştırıldığından bu yana tüm önemli konularda bu tür iki seçenek dayatması içersine hapsedildik. Ya kırk katır, ya da kırk satır tercih etmeye zorlandık.

Oysa yaşamda seçenekler bu kadar sınırlı değildir. Her zaman bir başka seçenek, üçüncü, dördüncü bir seçenek vardır. Sorun bu farklı seçenekleri sahiplenmek, savunmak ve yaygınlaşması için çaba göstermekten ibarettir.

Kıbrıs konusunda da durum böyledir. Çözüm olarak öne sürülen Arman Planı bizler tarafından savunulacak bir çözüm değildir. Esas olarak ABD'nin bir planı olan Annan Planı, aynı zamanda Büyük Ortadoğu Projesinin bir parçasıdır. Planın bu iki toplum arasındaki çatışmaları uzun vadede azaltıcı hiçbir önermesi olmadığı gibi, İki toplumluluğu, iki devletliliği kalıcı hale getirmektedir.

Buna karşılık, mevcudu savunmak da bir seçenek değildir. Mevcut durum yalnızca en az 50 yıldır devam eden çözümsüzlüğü sürdürmek anlamına gelmemektedir. Aynı zamanda 1974 yılından itibaren anavatanlar (Türkiye ve Yunanistan) tarafından uygulanan yanlış politikaların devamını savunmak, Kıbrıs Türk toplumuyla çatışmak anlamına gelmektedir. Çünkü 1974 yılından itibaren Türkiye'nin Kıbrıs Türk toplumuna sundukları yalnızca hibe yardımlar, asker varlığı, mafyalaşma, kara para aklama, off-shore bankacılığı, gazino ve kumarhane sektörünü Kıbrıs'a taşıma, tutucu ve gerici unsurları Kıbrıs'a yerleştirme oldu.

Özetle; Kıbrıs konusunda emperyalist merkezlerin (ABD; AB, İngiltere) ya da anavatanların (Türkiye ve Yunanistan) çıkarılmı esas alan bu türden çözüm önerileri, yıllardır şovenist ve ırkçı propaganda ve politikaların sürdürüldüğü, karşılıklı güvensizliğin devam ettiği, toplumların birbirlerine şüpheyle baktığı bir ortamda, Kıbrıs'ın değişik emperyalist, şovenist ve ırkçı amaçlara alet edilmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Kıbrıs'ta kalıcı bir çözüm ne Arman Planı ne de mevcudu savunan seçeneklerdir. Bu seçeneklerin hiç birinde Kıbrıs halkları yoktur. Kıbrıs'ta kalıcı çözüm, her iki toplumun eşitlik, kardeşlik ve sosyal adalet çerçevesinde gerçekleştirecekleri birliktelikten geçmektedir. Bunun için, İngiltere'nin askeri üsleri kapatılmalıdır. Emperyalist güçler olan ABD, İngiltere ve AB Kıbrıs'tan elini çekmelidir. Kıbrıs'a anavatan çıkarları çerçevesinde sürekli müdahale eden Yunanistan ve Türkiye'nin somnu körükleyen bu müdahalesi son bulmalıdır. Kıbrıs ekonomisi üretime yönlendirilmeli, ürettiğini paylaşarak toplumsal refahı artıncı bir paylaşım ilkesi savunulmalıdır.

Kıbrıs sorununun çözümü de her toplumsal sorunun çözümü gibi barış, özgürlük ve sosyal adalet temelinde kurulacak olan birleşik bir yaşamdan geçmektedir.

Kıbrıs sorununun bu yönde çözülmesi, esir alınmış beyinlerimizin de kurtuluşu yönünde önemli bir adım olacaktır.